

Piatok 1. týždňa

Mk 2,1-12

Zdravá duša
Hriech nepatrí do duše

Lekár na oddelení neurológie, vchádza do nemocničnej izby a vykonáva vizitu. Pred ním leží mladá žena, ktorá ešte pred nedávnom spievala na mnohých koncertoch po celej republike. Áno, je to jedna z našich z najlepších slovenských interpretiek Marika Gombitová. Lekárska diagnóza bola pre túto speváčku v tej chvíli viac než krutá. „Pravdepodobne sa už nepostavíte na javisko.“ Táto správa by určite každého vzala, o to viac dievča, u ktorej sa život javil ako krásny sen s bohatou kariérou. A tu zrazu taký nekompromisný, až neľudský výrok. Čo všetko sa odohrávalo v mysli takého mladého dievčaťa s tak snubnou budúcnosťou.

Možno si to ani nevieme predstaviť. Takýto životný údel sa veľmi ťažko prijíma a nie ešte predstavuje.

Ježiš i v dnešnom evanjeliu uzdravuje ochrnutého človeka. Jemu ho priniesli a cez strechu spustili pre veľký zástup ľudí. Keď Ježiš videl ich vieru povedal ochrnutému: „**Synu, odpúšťajú sa ti hriechy**“ (Mk 2,5).

Určite by rada tieto slová počula i naša Marika. Boh má, ale s každým jedným svoj plán, ktorému my často nerozumieme. Zostáva to pre nás v tomto živote tajomstvom. Ježiš uzdravoval, kriesil mŕtvych, vracal zrak, a tak slúžil tomuto ľudu. I dnes by mohol zasahovať do našich dejín, ale nie je to teraz potrebné. On vie, čo má kedy a ako použiť. Keď sa nad jeho zázrakom čudovali zákonníci, o to viac boli prekvapení, keď odpúšťal hriechy. Pre neho bolo ľahké odpúšťať hriechy, tak ako uzdravovať ľudí. Každý zásah Boha do ľudského života, je pre neho veľkou výzvou. Nikto z nás ani netuší, ako Boh prijíma práve tieto obety, ktorými človek prechádza počas svojho života. Každý z nás ma vo svojom živote rôzne kríže, ale asi najväčším bývame sami pre seba krížom. Pochopiť to nie je vôbec jednoduché, o to viac, prijať a celý život s tým žiť, či si to pripúšťame, alebo nie. Skôr či neskôr sa nám mnohé udalosti začnú dávať do mozaiky a my sme schopní vidieť jeden ucelený obraz. Ochrnutý človek z evanjelia, mal určite veľkú radosť z toho, že môže chodiť, je to samozrejmé. Pritom však dostal ešte jednu veľkú milosť, ktorú si možno vtedy ani natoľko neuvedomil. Bol očistený od svojich hriechov. Na to i my často zabudneme pri svojich problémoch, či žijeme v stave milosti, alebo niekde ďaleko od Boha. Už je to raz tak, že človek dáva dôraz na to telesné, všetko čo súvisí s telom.

Naopak Boh má starosť aj o našu dušu, ktorá má pre neho veľkú cenu spolu s telom.

Vidíme, ako sa správa Ježiš voči človeku. Nezabudne na celého človeka. V skutočnom príbehu, ktorý som na začiatku spomenul, je vidieť možno rozporuplné zachovanie sa Boha k človeku. My to vnímame teraz z pohľadu pozemského života. Ale u Boha existuje ešte aj večný život, ktorý my vnímame možno až v staršom veku, keď prežijeme skutočne na svete veľa. Nik nevie, aké má Boh plány s každým jedným z nás. Preto i každodenný život prežívajme vo vedomí, prípravy na udalosti, o ktorých ešte teraz nevieme. Boh si každého jedného z nás pripravuje na veľké udalosti.

Skúsme sa i dnes pri tejto svätej omši pozrieť na náš život cez nadprirodzené oči.

Amen.